

Mūsu

Miera Karaliene, izlūdz no
savu Dēla mieru pasaulei!

draudze

Maijs, 2026 Nr. 5(156)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

“Es esmu Labais Gans.
Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm”.
(Jņ 10,11)

*Kristus ir augšāmcēlies! Mīļotie Kristus Uzvaras
līdzdalībnieki!*

Lieldienu 4. svētdiena ir veltīta Jēzum Kristum — Labajam Ganam, kurš ved savu ganāmpulku uz zālainām ganībām, lai pabarotu ikvienu, kas klausu Viņa balsij. Pestītājs teica, ka “Labais Gans atdod savu dzīvību par savām avīm”. Pārdomājot par mūsu draudžu ganu līdzību ar Kristu, varam redzēt lielo dažādību, kas viņus atšķir vienu no otra, jo katrs draudzes gans ir ar savu kalpošanas pieredzi, savu pieeju un atdevi. Katram priesterim ir arī savs raksturs, dzīves stāsts, individuāla reakcija uz lietām un cilvēkiem. Ikviens garīdznieks vispirms ir arī cilvēks, kurš ir audzis savā ģimenē un bieži ir mantojis savu ģimenes locekļu labās vai sliktās īpašības. Tomēr katrs garīdznieks ir aicināts līdzināties savam vienīgajam Labajam Ganam Kristum, kuru viņš pārstāv Jēzus dibinātajā Baznīcā. Ir būtiski svarīga šī labā griba priesterim gribēt līdzināties Pestītājam, nevis kādiem super-garīdzniekiem ar tendenci pārvērst dievkalpojumu par šov-biznesu un teātri, lai tikai pievilinātu ticīgos skatītājus un gūtu zināmu peļņu. Diemžēl daži priesteri aizmirst, ka viņi it tikai Alter Christus — Kristus vietnieki pie Kunga altāra, kuri reprezentē Jēzu, nevis Viņu aizstāj. Mēs visi esam tikai nederīgie Kunga kalpi, kuru aicinājums ir kalpot Kristus ganāmpulkam Viņa dibinātajā Baznīcā, kas ir karojošā Baznīca virs zemes. Mums apkārt ir tik daudz plēsīgu vilku pasaulē, kuri regulāri uzglūn un uzbrūk Kristus Baznīcai un tās kalpiem, ka mums ar lūgšanu ieročiem nemitīgi ir jāatvairā šie elles spēku uzbrukumi. Ticīgai tautai ir arī svēts pienākums lūgties par saviem draudžu ganiem, tos atbalstīt un palīdzēt viņu smagajā kalpošanas darbā, nevis to apgrūtināt ar tenkām, aprunāšanām, ar boikotu un kaitniecību. Diemžēl mēs visi esam ļoti dažādi, bet Kristus ir tas, kurš mūs visus vieno un vada. Tāpēc svarīgākais kristiešu dzīves un kalpošanas ideāls ir visu darīt Kristus dēļ un kā priekš paša Kristus.

Viens priesteris man teica, ka viņam ir grūti saprast vārdu “negribu”, jo mēs katrs varam daudz ko negribēt pildīt savā dzīvē, bet Dieva un tuvākmīlestības vārdā mums tas ir jādara, ja esam devuši Jēzum solījumu to pildīt. Vērojot jaunāko brāļu priesteru neretu aiziešanu no Priesterības, rodas jautājums par cēloņiem, kas viņus mudināja to izdarīt. Visbiežāk var dzirdēt atzinumus, ka viņi ir izdeguši vai jūtas vientuļi, par cik viņiem nav ģimenes. Man šķiet, ka draudzes ganam, kuram ir uzticēts kaut vismazākais

ganāmpulciņš, nevajadzētu justies vientuļam un nevajadzīgam, ja viņa labākais draugs ir pats Jēzus, ar kuru viņam ir jāiemācās nodibināt patiesu draudzību un uzticēt visas savas problēmas sirsniņā un regulārā lūgšanu sarunā. Priekš kam tad ir vajadzīgi īsti draugi, ja mēs tiem nespētu izkratīt sirdi un saņemt mierinājumu? Dieva Dēls kļuva paties cilvēks, kuram arī nebija sveša vientuļības un baiļu sajūta, sevišķi Ģētsemanē un uz Golgātas krusta, ka Viņš tajā brīdī jūtās visu nodots, kad sauca: “Mans Dievs, kāpēc Tu mani atstāji?” (Mt 27, 46) Tomēr Jēzus labi zināja un juta, ka Tēvs visu laiku bija ar Viņu katrā dzīves, ciešanu un sāpju brīdī, arī nāves brīdī. Sātans centās Kristum iedvest šo nevajadzīguma sajūtu, ko nereti izjūt arī jaunie priesteri, kuri pārstāj regulāri lūgties un zaudē sava priesteriskā aicinājuma jēgu, jo viņi pārstāj līdzdarboties ar savu dārgo paaicinājumu. Ja priesteris sāk nodarboties un aizrauties ar dažādām laicīgām lietām un atstāj novārtā savu tiešo pienākumu Kunga priekšā stādīt savas un draudzes lūgšanu vajadzības, tad viņa dvēseles spēki sāk izsīkt, sirdī iezogas vienaldzīgums ticības lietās, pazūd uzmanība pret dvēseles un miesas kārdinājumiem, kuriem viņš vairs nespēj vai pat negrib pretoties, un tad arī vienā brīdī var paklupt un iekrist sātana slazdos. Mūsdienās arvien biežāk Priesterības formāciju uzsāk kandidāti, kuri nāk no laicīgās vides un konsumisma gara pārņemtās sabiedrības. Jaunajās ģimenēs vairs nav stingras kristīgas audzināšanas, bieži kandidāts ir tikai nesen nokristīts un tikai virspusēji iepazinis Jēzu, kuram gribētu sākt kalpot, bet viņam rodas zināmi nosacījumi un izveidojas savi kritēriji, kas nesakrīt ar priesteriskā paaicinājuma dabu un izaicinājumiem. Pēc kāda laika, ja rodas lielas grūtības un pārbaudījumi, jaunais censonis var sabrukt un salūzt iekšējā cīņā. Tādēļ tik ļoti svarīgi ir atbalstīt draudzēm savus jaunos un arī vecos draudžu ganus ar sirsniņām lūgšanām un praktisku palīdzību, lai viņi neizdeg, veicot saimnieciskos darbus, atjaunot dievnamus un draudzes mājas.

Mana personiskā pieredze priesteriskajā kalpošanā gandrīz jau 35 gadu garumā balstās uz diviem pīlāriem: 1) regulāras un paļāvīgas lūgšanas saites ar Kungu un 2) uz labu, atsaucīgu un uzticamu līdzstrādnieku un draudzes locekļu atbalsta kalpošanā. Es vienmēr ar lielu pateicību sirdī paturu visus savus labdarus lūgšanā katru vakaru altāra priekšā pēc sv. Mises. Daudzi no viņiem ir jau mūžībā, tāpēc lūdzos gan par dzīvajiem, gan par mirušajiem maniem draugiem, labdariem un līdzstrādniekiem.

Šogad 29.04. pāiet 5 gadi, kopš Radītājs paņēma vienu no mūsu aktīvākajiem Lielvārdes draudzes

locekļiem Janu Grizāni, mūsu mīloto diriģenti un ērģelnieci, kura bija mans labais draugs un līdzstrādniece manā kalpošanā. Es arvien ļoti skumstu un jutu viņas trūkumu mūsu korītī, kuru Jana vadīja ar lielu mīlestību un degsmi. Viņa bieži mani uzmundrināja un pacēla garā, kad nāca lielie svētki, bet likās, ka daudz kas nav vēl gatavs. Tad Jana mudināja koristus ar vārdiem: “Vai tad mums ir izvēle? Mēs to varēsim nodziedāt!” Paldies tev, Jana, par tavu optimismu un draudzību! Mēs lūgsimies par tevi, bet tu izlūdz no Dieva mums jaunus koristus.

Es domāju, ka katram priesterim Dievs ir sūtījis viņa dzīvē un kalpošanā vairākus brīnišķīgus un labus cilvēkus kā līdzstrādniekus un atbalstu. Noteikti es arī varētu sastādīt veselu sarakstu ar maniem labajiem draugiem, palīgiem un līdzstrādniekiem katrā draudzē, kur esmu strādājis šajos 35 gados, arī Romas studiju gados. Tas ir dabiski, un priesteriem nav par to jākaunas, jo cilvēkiem ir jābūt arī cilvēciskiem. 17.04. es piedalījos manas dzimtās Krāslavas draudzes gana pr. Eduarda Voronecka bērnu dievkalpojumā Krāslavas lielajā dievnāmā, kas bija pārpildīts ar ticīgajiem, kuri atbrauca un atnāca atvadīties no sava mīļotā gana, kurš tur nostrādāja 20 no gandrīz 25 Priesterības gadiem. Un tādās reizēs arī izpaužas, cik daudz tādu patiesu draugu ir bijis kādam mūžībā aizsauktajam brālim priesterim. Man šķiet, ka arī priesteru klātbūtne sava brāļa bērēs ir draudzības un pateicības apliecinājums mirušajam, atbalstot viņu ar lūgšanām mūžības ceļā. Vismaz man tas liekas svarīgi neaizmirst lūgties par mūsu vecajiem, slimajiem, pensionētajiem un vairs nespējīgiem kalpot priesteriem, pavadot viņus arī mūžībā. Tāpēc es pēdējos gados cenšos apkopot sēru info par Latvijā un bieži arī citur strādājošajiem Rīgas Garīgā semināra absolventiem, lai caur Vatikāna Radio iepazīstinātu klausītājus ar viņu nekrologu.

Tās būtu manas pārdomas par Labā Gana svētdienu un mūsu kā draudžu ganu kalpošanu. Gribu sirsnīgi vēlreiz pateikties visiem, visiem maniem labajiem draugiem, līdzstrādniekiem un draudžu locekļiem, kuri esat mani pieņēmuši un paturējuši kā savējo ganu un prāvestu. Jūsu lūgšanu un darba atbalsts man ir ļoti svarīgs. Mēs katrs varam daudz darīt Dieva godam un savas dvēseles pestīšanai, sevišķi, ja to darām kopā un bez savtīgiem nolūkiem. Es zinu, ka visiem nekad nebūšu labais gans, jo tāds ir tikai Jēzus. Taču gribu, lai jūs zinātu, ka es jūs arī mīlu un lūdzu par jums visiem, arī par dezertieriem un tiem, kuri ir atstājuši šo draudzi. Mūžībā reāli spēsim saprast, kam mēs patiesi bijām kalpojuši zemes dzīvē.

Dārgie brāļi un māsas Kristū! Pārejot uz vasaras laiku, maija mēnesī mīļā Dievmāmiņa gaidīs savus bērnus un godinātājus, kuri pulcēsies uz kopīgu lūgšanu, dziedot dziesmas un litāniju Jaunavas Marijas godam. Aicinu šo mēnesi upurēt Miera Karalienei, lūdzoties par mieru Ukrainā, Irānā un Tuvajos Austrumos, lai ātrāk izbeigtos tautu iznīcināšana un

nevainīgu cilvēku nogalināšana. Šogad 24. maijā ar Vasarsvētkiem noslēgsies Lieldienu laiks, pirms tam nosvinot Kunga Debeskāpšanas svētkus 14.05. Bet mūsu draudzes pirmo atlaidu svētki sv. Ritas godam tiks svinēti 17.05., kuros jauniesvētītais Jelgavas diecēzes priesteris Vladimirs Veļičko svinēs Euharistiju un dos savu primicianta svētību. Aicinu visus piedalīties tajos svētkos!

Attiecībā uz tiesas darbiem par mūsu sagraudā dievnama zaudējumu kompensāciju gribu paziņot, ka 23.04. pēc 10 mēnešu pārtraukuma notika īsa tiesas sēde par apsūdzētās puses pieprasītās ekspertīzes veikšanas jautājumu. Tiek apzinīgi vilcināts laiks no apsūdzētās puses, kas nemaz netaisās atmaksāt draudzei ne vienu centu no tiesas līdz šim noteiktās zaudējumu kompensācijas summas. Jau 8 gadus velkas šī tiesvedība nu jau 3. instancē, bet bez panākumiem.

Pateicība Dievam un jūsu iepriekšējā gada ziedojumiem granulu iegādei — esam izvilkuši šo pēc ilgākiem gadiem bargāko ziemas periodu un nodrošinājām siltumu dievnāmā. Tagad mums ir jāsarūpē granulas nākamajai apkures sezonai, lai nebūtu jābaidās, kā šoziem, vai neaptrūksies granulas. Mīļš paldies tiem, kuri jau ir noziedojuši savu artavu apkures vajadzībām, bet gaidu arī pārējo draudzes locekļu atsaucību, sevišķi tos, kuri nekad nav ziedojuši šim cēlam mērķim.

Lai atlikušais lieldienu laiks Dievmātes mēnesī ienes jūsu sirsnīgās siltumu, gaismu, mieru un mīlestību vienam pret otru! Jūsu necienīgais gans:
prāvests Andris Solims

Kristus ir augšāmcēlies!

Līdzīgi kā laicīgajā dzīvē, arī Baznīcā piedzīvojam kāpumus un kritumus, prieka un šaubu brīžus. Būt draudzē nenozīmē vienmēr būt ideālam tās loceklim. Dažkārt mums neizdodas izpildīt plānotos vai priestera uzticētos darbiņus. Mēs nevaram vienmēr būt veseli, labā garastāvoklī vai ideālā formā. Mēs visi mēdzam slimot, šaubīties vai vienkārši justies emocionāli iztukšoti. Tā, piemēram, es jau otro gadu neapmeklēju Lieldienu Vigīlijas un rīta Mises — manas mīļākās un visvairāk gaidītās. Mazule vēl ir pārāk maza nakts un agrā rīta stundām. Ir gadījies aizkavēties ar kādu Dieva godam veicamu darbiņu, gadījušies kavēkļi, un jau kļūst neērti, satiekot priesteri, kārtējo reizi dzirdēt jautājumu: “Nu, kad tad būs gatavs?”

Bet ko nu par mums — aprīlī Latvijas Baznīcu satricināja vēsts par jauna, enerģiska priesterā nāvi. Tas ir ļoti sāpīgs zaudējums viņa draudzēm un visai Latvijai. Mūžīgo mieru! Šādos brīžos var nolaisties rokas, iezagties bezcerība, šaubas par Dieva esamību un neizpratne. Ja reiz mūsu nodomi ir tīri un nāk no sirds, kādēļ tie nesekmējas? Šķiet, ka Dievs nevēlas labo darbu īstenošanu. Bet vai tā neliek domāt mūsu mazticība? Manā gadījumā — noteikti. Man piemīt pārāk liela tieksme ietekmēt lietas, kas nav manā ziņā, vēlme savu redzējumu par notikumu gaitu likt augstāk par Dieva plānu, kas cilvēka prātam nemaz nav pilnībā aptverams. Man ir ļoti grūti vienkārši beigt kontrolēt lietas un ļauties Dieva vadībai.

Katram no mums ir dots žēlastības laiks — laiks mācīties ieklausīties, neskriet ratiem pa priekšu, mācīties pieņemt Dieva gribu savā dzīvē, necenšoties to pilnībā izprast vai, vēl trakāk, kontrolēt. Mums visiem ir viens Dievs, tomēr katram ar Viņu ir individuālas, personīgas attiecības. Ļausimies Viņa vadībai, lai pārbaudījumi un izaicinājumi slīpē mūsu pazemību Visvarenā priekšā.

Skaistu pavasari!

Rita Ķepure

Liieldienas Jumpravā

“Lai ir slavēts Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdījis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus Augšāmcelšanos no mirušajiem!”
(Pētera 1. vēstule 1, 3)

Pavasaris Jumpravā sākas ar dzērvju balsīm, kas skan no tuvējiem mežiem un purviem, ar zosu baru satrauktajiem kliegzieniņiem debesīs, ar vizbulišu zilajām acīm priežu pakājē un sniegpulkstenišu baltajiem zvaniņiem pie katras mājvietas. Sniegpulkstenītēm patīk šeit augt. Kuplas un spīrgtas tās zied arī pie Jumpravas Sv. Annas Romas katoļu draudzes kapelas kā gaišs svētku sveiciens nelielajai draudzei, kas Otrajās Liieldienās bijām sapulcējušās, lai piedalītos Liieldienu Svētajā Misē. To celebrēja priesteris Andris, kurš savā uzrunā stāstīja par Kristus Augšāmcelšanās brīnumu, par to, kā toreizējiem varnešiem arī piemita netikums slēpt patiesību no tautas, kā to redzam arī šodien.

Priecājamies, ka bija ieradušās baznīcas kora ērģelniece Evija un kora soliste Linda, kas mūs priecēja ar skaistajiem dziedājumiem, kuriem mēs savās pavasara auksto vēju dēļ viegli piesmakušajās balsīs centīgi vilkām līdz.

Ar prieku klausījāmies Liieldienu sekvenses dziedājumu, ko izpildīja pr. Andris un kora soliste Linda.

Viss bija skaisti, kā parasti. Arī nelielā agapīte pēc Mises garšoja lieliski. Līvijas kanēļmaizītēm bija liela piekrišana, kūpēja kafija, risinājās sarunas, tomēr nemiera ēna, kas ir skārusi pasauli, bija vienmēr klātesoša, kā vienmēr pēdējo gadu laikā. Tāpēc arī Sv. Mises laikā lūdzām par mieru Ukrainā, par mieru Tuvajos Austrumos, par to, lai pasaules varenie pārtrauktu mežonīgo asinsizliešanu, par cilvēces atgriešanos pie Kristus mācības, kas ir mūsu vienīgais glābiņš un cerība.

Rita Bobkova

“Nu, pagaidi!”

Pasaule liekas tik ātri mainās, uzrunājot ikvienu no mums kaut kur skriet. Tehnoloģijas un mākslīgais intelekts viens otru atbalsta ar tādiem ātrumiem, ka gadu atpakaļ nopirkta iekārta māsaimniecībai šodien ir jau novecojusi. Pasaule pārtop par hokeja laukumu, kur retais no malas spēj izsekot līdzī pie kā atrodas ripa. Daži vēl paspēj viens otru izprovocēt, radot sadursmi un dūres cīņu, jo ir atrasta jauna finansiāli labākā niša vieglai peļņai. Labāks top tas, kuram ir spēcīgāka militārā aizsardzība vai tehnoloģijas, kas spēj izturēt visu, kas spēj lidot kā redzami, tā neredzami. Pasaulē sāk vairoties kibernetiķi un droni. Pasaules

pārvaldīšanu varbūt cenšas iegūt ar visu, kas lido.

Bērņībā bija tādi divaini pirmie televizori. Nelieli, kā korpju kastes. Vēlāk parādījās arī lielās kastes. Kāda veca lauku sieva toreiz dēvēja tos par velna kastēm. Man gan liekas, ka vēl viens vai precīzāks nosaukums varētu būt laika zaglis. Lai to visu darbinātu, bija toreiz nepieciešami vājstrāvu vadi un antenas, pie kā pievienot, lai sūtītais analogais signāls sasniedz laimīgo kastes īpašnieku. Atceros, ka pat tika drukātas avīzes ar plānotām pārraidēm. Mans uzdevums bija nenokavēt ieslēgt šo kasti, lai tiktu pie kārotās multfilmā “Nu, pagaidi”. Šodien tehniski visu izšķir spēja pieslēgties internetam. Jo lielāks ātrums un apjoms, jo labāk. Un tad nav vairs svarīgi, kurā diennakts laikā vai kurā pasaule vietā es atrodoš.

Diena digitālajā pasaulē aizskrien kosmiskā ātrumā. Tas, kas bijis svarīgs vakar, šodien jau reti kuru interesē. Visu jau izšķir šī brīža sekundes. Sekundes, ko katrs veltījis kārtējai sociālā mēdija platformai. Tā varētu būt *TikTok*, *Facebook*, *TV+* vai kas līdzīgs. Televizors liekas ir jau novecojis un tiek pievienots teātra vai kinoteātra kategorijai. To pašu panorāmu var noskatīties arī viedtālrunī, sēžot vilcienā. Šodien katra jaunā platforma cīnās par savu vietu zem saules ar vizualizāciju. Atkarība no ekrāniem un sekundes pie katra momenta tevi uzrunā ar mākslīgā intelekta radītiem vizuāliem efektiem. Tikai veselais saprāts tevi vēl mudina no kaut kā atteikties. Lielākā vērtība ir laiks, kura praktiski man nav. Platformas ir mani laika zagļi. Izmaiņas digitālajā pasaulē pieprasa papildu laiku, spēju un prasmes, līdzīgi kā hokejā, kur visu izšķir sekundes. Man tikai jāspēj mainīties vai pārgrupēties.

Radies jauns termins kiberhigiēna. Netūrību manā ekrānā veido katra mana pavadītā sekunde kādā no platformām. Tā ne tikai nozog manu dienu, bet arī apkrauj ar nevērtīgu vai pat kaitīgu informāciju. Atrast informāciju ar pievienoto vērtību diemžēl prasa laiku, kā arī, vai savu spēju robežās es to spēju izsijāt no pelavām. Ja mans veselais saprāts ir nostrādājis, tad saprotu, ka lielāku vērtību es iegūstu nevis pavadot laiku kādā platformā, bet gan, lasot grāmatu, apciemojot kādu sen neredzētu cilvēku vai vienkārši svētdienās aizejot uz baznīcu.

Platformu business veicina virtuālo nogurumu. Informācijas pārbaģātība mēģina aizņemt manu dzīvi. Tam ir negatīvas sekas, jo informatīvais lauks mēģina aizvietot manu ģimeni, draugus vai pat Baznīcu. Tu netieši paliec par upuri bez atbalsta. Tu kļūsti par izstumtu no sabiedrības. Tu sāk pasīvi ieņemt skatītāju rindas. Skatītāji caur viedtālruni uzliek savas likmes, kuru platformu šodien atbalstīt. Diez vai mākslīgais intelekts ir ierakstījis priekš manis brīdinājumus, ka laiks beigt ložņāt pa internetu, vai vismaz labāk noskatīties Svētās Mises translācijas atkārtojumu, nekā ķert sekundes platformu hītos. Ja vienu reizi mēnesī var aiziet uz teātri, tad ieslēgt to velna kasti vai atvērt kādu platformu man nedara lielu skādi. Bet, ja ģimenei, draugiem, radiem, grāmatai, pastaigai gar jūras krastu vai Baznīcai vairs nav laika, tad kiberhigiēna patiešām netiek ievērota.

Sarmīte Zoltnere

